

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **J. K.**, zastoupeného JUDr. Miroslavem Koláčným, advokátem se sídlem Dvořákova 3, 400 01 Ústí nad Labem, proti žalovanému **Finančnímu úřadu v Libochovicích** se sídlem náměstí 5. května 50, 411 17 Libochovice, proti rozhodnutí ze dne 12. 3. 2004, č. j. 7741/04/197970/431 č. 118/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 10. 2005, č. j. 15 Ca 93/2004 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Advokátu JUDr. Miroslavu Koláčnému **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 31. 10. 2003 rozhodl žalovaný o převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty ve výši 1879 Kč na nedoplatek žalobce na dani z příjmů fyzických osob. Reklamací proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný dne 12. 3. 2004.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného o reklamaci žalobou; tu však Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl rozsudkem ze dne 26. 10. 2005, když shledal, že žalovaný postupoval v souladu s § 64 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“). Existence nedoplatku je nesporná, neboť dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob za roky 1997 a 1998 obstály v odvolacím řízení i v řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem. Právní mocí těchto výměrů

skončilo vyměřovací řízení; v této fázi již tak nelze přezkoumávat správnost platebních výměrů a nebylo by ani účelné provádět k této otázce důkazy navržené žalobcem. Částkou 200 000 Kč, kterou žalobce u žalovaného složil, nebylo možno uhradit nedoplatek v jeho plné výši; proto bylo rozhodnutí o převedení přeplatku na místě.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce kasační stížnost. Vytkl soudu, že se nevypořádal s vadami řízení před žalovaným (spočívajícími zejména v porušení § 1, § 2, § 43, § 44 a § 50 odst. 3 daňového řádu, jakož i čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky), nepřezkoumal napadené rozhodnutí po věcné a skutkové stránce, neprovedl navržené důkazy a tento svůj postup neodůvodnil, a především nepřihlédl k tomu, že žalobce již v červenci roku 2001 uhradil částku 200 000 Kč jako zálohu na případnou daň z příjmů za rok 1997. Soud tak žalobce odsoudil k uhrazení vyšší částky daně, než stanoví daňové zákony. Žalobce nemohl podat proti rozhodnutí žalovaného reklamaci, protože rozhodnutí se netýkalo placení a evidence daní, nýbrž jejího nezákonného vyměření, čímž se ovšem soud vůbec nezabýval. Porušil tak čl. 90 Ústavy, čl. 11 odst. 5, čl. 36 odst. 1 a 2 a čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i § 1 – § 3 občanského soudního řádu. Žádný zákon neukládá žalobci povinnost, aby strpěl převádění jím placených daní na základě nesprávně stanoveného základu daně a pochybení správce daně ve vyměřovacím řízení. K věci 15 Ca 525/2002, na niž se soud v rozsudku odvolal, žalobce uvedl, že soud ani zde řádně nepřezkoumal rozhodnutí a neprovedl potřebné důkazy. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této věci (3 Afs 23/2004) pak pouze převzalo odůvodnění krajského soudu. Žalobce poukázal též na nález Ústavního soudu ve věci IV. ÚS 29/05, který podle jeho názoru na věc dopadá.

Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost není důvodná.

Úvodní námítky jsou spíše proklamativní; to platí i o některých dalších pasážích kasační stížnosti. To, že žalovaný porušil v řízení § 1, § 2, § 43, § 44 a § 50 odst. 3 daňového řádu, jakož i čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, žalobce nijak blíže nespecifikuje; zdejší soud se tak může omezit jen na obecné konstatování, že finanční orgány při rozhodování v žalobcově věci nijak nepřekročily rozsah své působnosti (§ 1 daňového řádu, čl. 2 odst. 3 Ústavy) a respektovaly základní zásady daňového řízení (§ 2). Zmínka o ustanoveních § 43 a § 44 daňového řádu není příliš jasná: převedení přeplatku totiž nijak nesouvisí s vytýkacím řízením (§ 43) ani se stanovením daně v případě nepodání daňového přiznání nebo hlášení (§ 44). Soud žalobce vytýká – opět obecně – porušení čl. 90 Ústavy (soudy poskytují ochranu právům), čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (ukládání daní jen na základě zákona), jakož i její čl. 36 odst. 1 a 2 a čl. 37 odst. 2 (právo na soudní ochranu a na právní pomoc v řízení před soudy), jakož i § 1 – § 3 občanského soudního řádu (základní účel občanského soudního řízení). Ani na základě těchto poukazů na ustanovení právních předpisů nelze postup krajského soudu řádně přezkoumat ani soudu něco vytknout.

Pokud žalobce namítá, že krajský soud neprovedl navržené důkazy, je třeba zdůraznit, že je na soudu, které z navržených důkazů provede a které nikoli; své rozhodnutí neprovést důkaz ovšem musí zdůvodnit. To krajský soud – v rozporu s žalobcovým tvrzením – učinil: všechny důkazy totiž směřovaly k samotnému doměření daně, kterým se soud v této fázi řízení již nemohl zabývat. Správně tedy usoudil (str. 3 napadeného rozsudku, konec předposledního odstavce), že provádět takové důkazy není na místě. Co se týče zálohy

ve výši 200 000 Kč, kterou žalobce uhradil, nelze než přisvědčit krajskému soudu v tom, že tato záloha nedosahovala celkové výše nedoplatku; žalovaný tedy nepochybil, pokud na úhradu další části nedoplatku použil i sporný přeplatek na dani z přidané hodnoty.

Vytýká-li žalobce soudu, že nepřezkoumal napadené rozhodnutí řádně, domáhá se tím v podstatě toho – jak vyplývá z celé jeho kasační stížnosti – aby se soud ve svém přezkumu vracel do vyměřovací fáze daňového řízení a zabýval se tím, zda byla daň správně doměřena; to ale není možné. K nápravě případné nezákonnosti dodatečného platebního výměru slouží jiné prostředky, a žalobce jich ostatně využil; neuspěl však ani s odvoláním, ani s žalobou u krajského soudu (věc 15 Ca 525/2002), ani s kasační stížností u zdejšího soudu (věc 3 Afs 23/2004). Sluší se dodat, že proti rozhodnutí o kasační stížnosti ve věci zákonnosti dodatečných platebních výměrů podal žalobce i ústavní stížnost; tu však Ústavní soud odmítl svým usnesením ze dne 8. 8. 2005, sp. zn. IV. ÚS 516/05. Je pochopitelné, že žalobce je nespokojen s výsledkem řízení, který je pro něj nepříznivý; tato nespokojenost však nemůže nijak účinně zpochybnit dosavadní rozhodnutí finančních orgánů a soudů týkající se samotného doměření daně. I nálezný ve věci IV. ÚS 29/05 – krom toho, že je rozhodnutím v konkrétní věci odlišného účastníka, a na žalobcovu situaci tak nemůže přímo dopadat – se vztahuje k důkaznímu břemenu ve vyměřovacím řízení, a pro přezkoumávání zákonnosti převedení přeplatku je bezcenný. Konečně žalobce uvádí, že proti „rozhodnutí žalovaného“ nemohl podat reklamaci, protože se týkalo vyměření daně. Oním rozhodnutím má žalobce patrně na mysli dodatečný platební výměr; jak už však bylo opakovaně vysvětleno, otázky zákonnosti výměru, resp. výměrů, již byly jednou provždy vyřešeny, a ani opětovné poukazování na ně nemůže na výsledku již skončených řízení nic změnit. To platí i o námitce, v níž žalobce poukazuje na vady rozhodnutí ve věcech 15 Ca 525/2002 a 3 Afs 23/2004. Taková námitka je v tomto řízení nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., protože nezpochybňuje zákonnost napadeného rozhodnutí, nýbrž napadá rozhodnutí jiné.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Žalobci byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce; ten však neprovedl žádný úkon právní služby, neboť pouhé převzetí obálky s usnesením o ustanovení zástupcem a s opisy písemností ze soudního spisu nelze považovat za převzetí zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud proto zástupci nepřiznal odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu